NEOMARXISMUS – ZLO S LASKAVÝM ÚSMĚVEM: Dědičným, nesmazatelným hříchem západní civilizace je její prosperita – běloch je méněcenným člověkem! Srovnání neomarxismu, nacismus a bolševismu – 2. část

- CZ24 News | 28. září 2021

„Musíme organizovat intelektuály a s jejich pomocí rozložit západní civilizaci. Jedině tehdy, až zničíme její hodnoty a učiníme život nesnesitelným, můžeme zavést diktaturu proletariátu.“

Tento výrok jednoho z otců neomarxismu jasně prozrazuje cíle a prostředky tohoto politicko-filozofického směru. Tedy vlastně pouze na prostředky, protože diktatura proletariátu byla ze seznamu cílů vyškrtnuta. Ukázalo se, že dělníci na Západě svoji civilizaci zničit nechtějí a kdyby se opravdu dostali k moci, tak by pravděpodobně skončili opět u demokracie. Protože se proletariát projevil jako největší překážka revoluce, začali jej neomarxisté nenávidět a usilovat o jeho likvidaci (dnes už jde spíš „jen“ o jeho zotročení). V minulém díle jsme si ve stručnosti popsali historii a hlavní prostředky neomarxistické kulturní revoluce. Dnes si, opět ve stručnosti, popíšeme, jak tyto prostředky vznikly, jak fungují a závěrem se pokusíme neomarxismus porovnat s nacismem a bolševismem.Takže: jak je vlastně možné, že neomarxismus tak hluboce zakořenil v celé západní civilizaci, když nijak neskrývá, že ji chce zničit?

Především je třeba si uvědomit, že duchovní otcové neomarxismu byli nejen fanatiky, ale zejména vynikajícími analytiky a skvělými politickými marketéry. Mimo profesionálních revolucionářů, kteří byli brzy vytlačeni mimo sféru vlivu nebo zabiti, se jednalo o velice vzdělané a inteligentní osoby; sociology, psychology či filozofy. Ti dokázali naprosto přesně najít největší slabinu Západu a tvrdě na ni zaútočit. Abychom pochopili, jak precizní bylo jejich uvažování, tak se zde musíme na chvíli zastavit a zmíněnou slabinu si trochu přiblížit. Je totiž paradoxně zároveň i naší nejsilnější stránkou.

Západní civilizace svým dlouhodobým vývojem nabyla zkušenosti, že nesmí existovat žádné dogma, které by nemohlo být zpochybňováno a zkoumáno. Tak máme možnost neustále ověřovat platnost všech hypotéz a buď je vyvracet, nebo potvrzovat a dále rozvíjet. Tím se minimalizuje riziko chybných závěrů. Uvedený postoj se velmi osvědčil, protože se v naší historii opakovaně stalo, že mnohé „nezpochybnitelné“ teze byly vyvráceny, jelikož se ukázaly mylnými a byly nahrazeny novými, obyčejně méně chybnými. Tento postup byl aplikován nejen v humanitních i přírodních vědách, ale také v politice a vedl k takové míře poznání, prosperity a svobody, jakou lidstvo dosud nepoznalo (dnes už to bohužel neplatí, ale opravdu tomu tak ještě nedávno bývalo). Tvůrci neomarxismu však dokázali tuto evoluční výhodu Západu dokonale otočit v jeho neprospěch. Jak to udělali? Poměrně jednoduše. Začali tvrdit, že Západ potřebuje vylepšit a že jeho tradiční hodnoty jde posunout ještě mnohem dál. Rétorika „Nechceme bořit, ale zdokonalit“ je samozřejmě správná a používá se i dnes. Lidé touží po dokonalosti. Uvedeným způsobem tedy neomarxisté překroutili (a dodnes překrucují)

západní pojetí humanismu, svobody, lidských práv a dokonce se odvolávají i na křesťanství, což se dá pokládat za obzvláště bizarní. Z demokracie se tak stala demokracie liberální, ze zájmů jednotlivých skupin voličů se stal skupinový egoismus, z národních zájmů se stal národní egoismus a tak bychom mohli pokračovat dál. Pojmy jako: svoboda, solidarita, či prosperita, dostaly nový výklad – už neměly být ničím omezené. A když říkáme, že ničím, tak ale opravdu VŮBEC ničím. Zkrátka:

Neomarxismus nabízí každému všechno, ať už je to cokoli!

Z marketingového hlediska se samozřejmě jedná o geniální myšlenku. Nabídnout každému zákazníkovi přesně to, co chce, je přece snem všech prodejců, a politik je vlastně také jenom prodejcem. Jeho zbožím jsou myšlenky, jeho zákazníkem volič. Jak ale nabídnout úplně každému úplně přesně to, po čem touží? Na první pohled by se mohlo zdát, že něco takového není možné (opravdu není, o tom ale až později), avšak tvůrci neomarxismu přišli s geniálním řešením. Nechali tvorbu své nabídky na samotných voličích. Je to vlastně docela jednoduché: Frankfurtská škola tvrdí, že každý jedinec je natolik autonomní osobností, že má nárok být sám tvůrcem své vlastní morálky a zároveň tedy i soudcem svého konání. Z toho vyplývá, že neexistuje žádná obecná morálka, žádné tradice, pravidla, zvyklosti a každý si může dělat, co se mu zachce. Něco takového je pro cílovou skupinu neomarxistů (viz 1. díl) samozřejmě nesmírně lákavou představou. Legendární slogan 60. let „Když chceš, tak to dělej“ je, v tomto ohledu, opravdu dokonalý! Jsi deviant? Máš právo dělat, co se ti líbí. Nechceš pracovat? Nepracuj, my tě uživíme. Máš rád drogy? Ber je, když chceš. Nechceš poslouchat rodiče? Výborně, jsi osobnost. Nechceš se starat o své děti? Nestarej se. Nechceš se učit? Neuč se. Chceš mít dům? Vezmi si ho. Jsi muž a chceš být ženou? Tak jsi žena. Že rodina jsou dva homosexuálové, lesba a tři hranostajové? Výborně, když myslíš, tak to je rodina. Máš právo úplně na vše, nic není nemožné. Toto paradigma je dotaženo tak daleko, že dokonce už ani vražda, či znásilnění nemusí být zločinem, ale projevem originality. Toto učení nabízí jakési univerzální nároky všech na všechno, nabízí svobodu bez jakýchkoli mantinelů. Neomarxisté dokázali dokonale zkombinovat přirozené bažení každého jedince po tělesných požitcích, s tradici kritického uvažování a s vysokou mírou alturismu, které má v sobě západní (křesťanská) civilizace zakódované. To vše ještě doplnili legitimizací nejnižších lidských pudů a různých úchylek. Podle tohoto klíče postupně odvrhli všechny dosavadní normy a začali vytvářet nové s tím, že budují nový, lepší svět. Něčemu takovému je mnoho jedinců ochotno podlehnout tím spíše, že tak, dle zásad tzv. „represivní tolerance“, získají právo terorizovat každého, kdo si myslí něco jiného. Je jasné, že s takto bezbřehým hedonismem nemůže soupeřit ani nacismus, ani bolševismus, ale bohužel ani demokracie. Všechny tyto tři politické systémy totiž vyžadují jistou dávku asketismu.

Prvního úspěchu bylo dosaženo. Kořist (volič) ucítila návnadu a usoudila, že jí ohromně voní… Mimo přízně voličů takto koncipovaná volební nabídka, a dle ní realizovaný program, ovšem přináší neomarxistům mnohem důležitější výhody. Těmi jsou masivní změny ve fungování společnosti. Jak taková společnost bude vypadat?

Zvýší se počet líných, neschopných a rozmazlených fracků, což zvýší napětí mezi generacemi a naruší soudržnost rodiny. Médii vybičovaná propagace sexuálních deviací, snadno dostupná antikoncepce a přepjatý konzum (nezapomínejme na spojenectví neomarxistů a korporací), povedou ke snížení porodnosti, což opět naruší soudržnost rodiny. Když vše ještě doplníme nihilistickou kulturou, tak je úspěch zaručen: všeobecný pocit vykořenění, neklidu a prázdnoty. Ten budou lidé následně kompenzovat ještě větším konzumem, drogami či sexuální nevázaností, což opět zvýší počet neschopných a líných fracků. To povede k dalšímu zvýšení napětí mezi generacemi, naruší soudržnost rodiny… a spirála se pěkně roztáčí… (Pozn.: Akcelerující technologický rozvoj posledních let samozřejmě tomuto plánu ještě dodává na účinnosti. Mladší lidé se s novými technologiemi sžívají mnohem rychleji, a proto snáze než dřív nabývají přesvědčení, že zkušenosti starších jsou bezcenné a bezcenné jsou tedy i všechny tradiční hodnoty. Argument, že „lidé jsou dnes úplně jiní než dřív“ je slyšet velmi často, avšak je zcela mylný. Lidé jsou posledních několik desítek tisíc let prakticky stejní,

a změnily se pouze technologie, které používají. Není jasné, zda tvůrci neomarxismu dnešní rychlý technologický vývoj předvídali. Podle všeho ale, alespoň částečně, zřejmě ano.)

Je nepochybné, že taková společnost bude den ode dne slabší a zranitelnější. Je však rovněž nepochybné, že se musí najít někdo, kdo ponese všechny ty obrovské náklady, které výše zmíněným „novým řádem" musí zákonitě vznikat. Neomarxistické východisko z této situace není překvapivé a velice dobře je shrnul bývalý premiér ČR, a poté eurokomisař (jak symbolické), pan Vladimír Špidla, když prohlásil: „Zdroje jsou."

A měl pravdu, zdroje opravdu jsou. Každý jednotlivý západní dělník, živnostník či třeba programátor je Zdroj, ze kterého se dá čerpat („čerpat" je dnes velmi frekventované slovo, že?). Čerpáním Zdrojů je dosaženo opět dalších „komparativních výhod".

Neustálým zvyšováním životních nákladů pracujících se zvyšuje tlak na jejich přesun z kategorie „relativně spokojený dělník" do kategorie „člověk na okraji společnosti". Tím se zvyšuje počet lidí závislých na státu. Čím více dělníků se přesune do „sociální sítě" či do státního nebo neziskového sektoru, tím méně jich zbude na práci, a pak už stačí jenom čekat, až situace dosáhne hranice, kdy zbývající dělníci nedokáží uspokojovat nároky všech neproduktivních jednotlivců a skupin (často bývalých dělníků!). A co bude pak? Pak konečně může začít dlouho očekávaný boj o zdroje. Boj všech proti všem. Revoluce.

Vidíme, že by vše do sebe geniálně zapadalo, kdyby celá teorie nenarážela na jeden zásadní problém, kterým je ohromná produktivita Západu. Západní otroci (ano, neomarxisté převzali Platónovu teorii otroctví) jsou totiž schopni pokrýt nároky všech parazitů a zároveň si pořád ještě zachovat slušnou životní úroveň. Adorace sexuálních deviantů, výchova líných spratků, podpora nihilistické kultury a další nástroje neomarxistické kulturní revoluce sice opravdu vedou k morálnímu rozkladu společnosti a v jejím důsledku nakonec snad i ke snížení ekonomického výkonu. Je však jasné, že půjde o velmi pomalý a vlastně i docela nejistý proces. Kromě líných a neschopných fracků totiž pořád ještě dorůstají aktivní, pracovití a přemýšliví jedinci. Také s něčím takovým však Frankfurtská škola počítá a má řešení. Přichází tedy na řadu jedno z jejích vrcholných čísel:

Podpora imigrace

Předpoklad, že ani tak výkonní a poslušní otroci, jakými jsou evropští dělníci, nebudou schopni pokrýt požadavky všech obyvatel Afriky, Blízkého východu a dalších zemí tzv. „třetího světa" (navíc požadavky, které neomarxisté dokázali patřičně vybudit), je jistě správný. Je opravdu pouze otázkou času, kdy stárnoucí a vymírající bílá populace nedokáže uspokojovat potřeby mladých a rychle se množících černochů, Arabů a dalších etnik či národů, které si plody práce Evropanů nárokují. Opět nám tedy nezbývá, než analytickým schopnostem duchovních otců Frankfurtské školy vyseknout hlubokou poklonu. Podle všeho, dnešní stav předpokládali již před mnoha desítkami let.

Avšak pozor, ještě nejsme na konci, ještě zbýval k vyřešení poslední a zcela zásadní problém. Jak přimět dělníka, aby uvěřil, že jeho povinností je živit nejen sebe a svojí rodinu, ale také zbytek planety, popřípadě celého vesmíru? Jak zajistit, aby se proletariát proti svému odírání a vykořisťování nebouřil? Řešením je:

Zajistíme dobro všem

Neomarxisté se dokázali poučit z chyb bolševismu i nacismu. Proto místo deklarování nenávisti mezi rasami, popřípadě třídami, přistoupili k hlásání jakéhosi vyššího, všeobecného štěstí úplně pro všechny. To je v diskusi s oponenty dokonalou zbraní. Něco takového přece může zpochybňovat jenom naprostý vyvrhel! Je ale něco podobného skutečně možné? Samozřejmě, že není, a naši

revolucionáři si toho jistě byli velmi dobře vědomi. Žádné všeobecné dobro ve skutečnosti neexistuje! Tedy; alespoň ne na tomto světě. O jednom univerzálním, všeobecném, vševesmírném dobru můžeme hovořit snad jenom v rovině filozofické či teologické, ale v praktické politice je něco podobného naprostou utopií. Toto tvrzení si můžeme dokázat na jednoduchém příkladu.

Jde o zcela rozdílné zájmy islámského radikála a například zájmy moje (nechme nyní stranou fakt, že islám je prý náboženstvím míru a radikální muslim by tedy měl být radikálně mírumilovný). Zmíněný muslimský mládenec pokládá za nejvyšší dobro, pokud se mu podaří uříznout mi hlavu, nejlépe za mého plného vědomí a poté co si s ní zahraje fotbal, ji, za přihlížení mé znásilněné ženy, narazit na plot mého domu. Naproti tomu mně mnohem více vyhovuje současná situace (má hlava je na mém krku a moje neznásilněná žena si čte knihu o Přemyslovcích). Rozpor v našich zájmech je tedy na první pohled patrný a není mezi námi dokonce možná žádná kompromisní varianta. Já totiž nebudu souhlasit ani s tím, nechat si odříznout byť i jenom půlku hlavy a svoji ženu si nechci nechat znásilnit ani jenom napůl. Zájmy mé a zájmy onoho mladého, perspektivního učence se tedy nedají sjednotit. Naše pojetí dobra si zjevně zcela odporují.

V tomto okamžiku se Frankfurtská škola dostává do slepé uličky. Pomocí morálního relativismu a popírání reality sice dokáže tvrdit, že zájem zmíněného islámského myslitele je stejně legitimní jako zájem můj, ale nic víc. To je však zcela nedostačující! V praxi by to totiž nemohlo znamenat nic jiného, než že svůj zájem prosadí pouze jeden z nás – samozřejmě ten silnější. Vzhledem k technologické (a tedy i vojenské) převaze Západu, by ale výsledkem nemohlo být nic jiného, než že by si onen mládenec musel na svoji kratochvíli nechat zajít chuť a navíc o ní radši ani nemluvit. Něco takového je pro neomarxisty zcela nepřípustné! Byli proto nuceni vypracovat dialektiku, která dokáže, že zájem Evropana je méně legitimním, než zájem Araba, černocha nebo kohokoli dalšího. A zde se dostáváme k velmi „půvabnému“ zjištění. Aby něco takového bylo možné, nezbývalo neomarxistům nic jiného, než dokázat, že:

Běloch je méněcenným člověkem!

A použili k tomu navlas stejný klíč, jako nacisté. Historicismus. O co jde? Historicismus zastává tezi o jakémsi nevyhnutelnému směřování dějin a nevyhnutelnému údělu jejich jednotlivých aktérů. Základem tohoto filozofického směru je tvrzení, že pokud se chci stát skutečným (a to není zase tak přehnaným nárokem), musím naplnit svoji dějinnou úlohu. To platí o jedincích, národech i o celých civilizacích. Podobně mystické, osudové uvažování je pochopitelně velmi lákavé a všechny totality to moc dobře ví. Nacisté tedy, zcela v tomto duchu, tvrdí, že dějinným údělem bílé rasy je vládnout rasám ostatním, protože je rasou nadřazenou. Neomarxisté tvrdí přesně totéž, ale s opačným znaménkem. Tvrdí, že dějinným údělem bílé rasy je ostatním rasám sloužit, protože je rasou podřadnou. Sami sebe pak vidí nade všemi rasami a národy, jako jakousi vyšší, vyvolenou formu existence, ne nepodobnou starozákonnímu Bohu. Stejně jako on jsou také oni jediným arbitrem morálky, jediným legitimním distributorem války a násilí, či naopak míru a pozemských statků. To vše prostřednictvím svých nesmírně výkonných otroků na boj a na práci. Tvrzení o podřadnosti bílé rasy však neomarxistům poněkud komplikuje okolnost, která jim znepříjemňuje život už od samých počátků jejich revolučního úsilí. Celková úroveň prosperity, svobody, vědeckého zkoumání či umění je totiž u Západní (bílé) civilizace mnohem vyšší než u civilizací ostatních a tezi o podřadnosti bělochů tak jednoznačně vyvrací. I zde si však tvůrci neomarxismu dokázali poradit a nutno říci, že opět geniálně. Tvrdí, že Západ je horší, protože je… lepší! Takové tvrzení sice na první pohled vypadá naprosto absurdně, ale ono to funguje! Neomarxisté opravdu zcela vážně říkají, že náš úspěšný politický a ekonomický systém nevzniká tvrdou prací a za cenu nesmírných obětí našich předků, ale pouze jakýmsi náhodným štěstím či historickou daností, kterou nám (samozřejmě nespravedlivě) přidělila jakási vyšší moc, jejíž existenci ale zároveň popírají („doublethink“ je u vyznavačů tohoto učení poměrně běžný). To vše se, zcela v duchu historicismu, ještě kombinuje s nesmyslným přesvědčením o platnosti vlastní verze „spravedlnosti dějin“. Skutečnost, že je stále

poměrně dost jedinců, kteří něčemu takovému věří, je tématem na samostatný text, ale podle všeho jde především o důsledek právě zvyšování počtu těch, kteří se pouze vezou na zádech svých otroků, jimiž zároveň pohrdají a nenávidí je. Protože dle tezí neomarxismu „všichni mají nárok na všechno, ať už je to cokoli“, tak je logické, že celý svět má nárok na životní úroveň Západu. A kdo ponese všechny náklady? Ano, je to tak; jsme zase na začátku: „Zdroje jsou“… Pokud to vše shrneme, tak:

Dědičným a nesmazatelným hříchem západní civilizace je její prosperita!

Tento hřích může Západ odčinit pouze tak, že dorovná životní úroveň celého světa na úroveň vlastní a vzápětí sám zanikne. Pouze nutnost splatil dluh ospravedlňuje naši existenci a splacením tedy naplníme svůj dějinný účel. Všechny ostatní civilizace jsou totiž lepší. Proč? Protože jsou zaostalejší, chudší a tedy morálnější. Jak jednoduché a romantické! Z tohoto důvodu už vůdcové západních zemí nejsou voleni proto, aby zastupovali zájmy svých zemí, ale aby odčinili jejich „dědičný hřích“. Tím je popření veškerých demokratických principů definitivně završeno. Tato změna zadání samozřejmě zcela převrátila způsob uvažování politiků a pro demokracii zásadní vazbu: politik – občan, změnila na vazbu: politik – vyšší cíl. Proto už není legitimní zastupovat zájem svých voličů, ale pouze usilovat o odčinění dědičné viny Západu.

Uvedeným způsobem se tedy neomarxisté vypořádali s posledním úskalím, kterým byl předpoklad, že evropský proletariát nebude chtít do nekonečna dělat servis všem líným a agresivním spratkům a začne se bouřit ještě dříve, než bude zdecimován natolik, aby tento nevyhnutelný konflikt dopadl jeho porážkou. V uvedené souvislosti je potřeba si uvědomit, že i kdyby západní otroci opravdu dokázali zajistit stejnou životní úroveň celému světu, tak to nebude stačit. Vždy se dá vytvořit nekonečné množství minorit s nekonečným množstvím nároků a požadavků. Z toho pak vyplývá, že jedinou situací, kdy by neomarxistická kulturní revoluce ztratila svůj étos, by byla proměna celé Země na planetu s naprosto identickými podmínkami v každém jejím místě a v každém jejím okamžiku, obývanou výhradně naprosto identickými tvory. To však (doufejme) není možné. Pokud má každá revoluce nějaký cíl, tak jsme se toho neomarxistického nyní právě dotkli…

Tvůrci neomarxismu dokázali vymyslet a uvést v život politicko-filozofický směr, který je ve svém cynismu a schopnosti najít a využít slabiny Západu ojedinělý a naprosto fenomenální. Dokázat si vybudovat svoje vlastní, totálně oddané, tvrdé jádro voličů a spolupracovníků tím, že vychovám rozmazlené lemply, se dá pokládat ze chytré. Dokázat tyto budižkničemy přesvědčit o tom, že jsou nadřazení všem ostatním, dokonce i těm, kteří je živí, je ještě chytřejší. Dokázat je navíc přesvědčit o tom, že konají dobro, je ještě o malý kousek chytřejší. Avšak dokázat, aby ti, kteří to vše platí, a proti kterým je vše namířeno, uvěřili, že financují něco dobrého… to už se dá považovat za geniální výkon, který mimo neomarxistů nesvedl nikdo a nikdy v dějinách. Je to podobné, jako kdyby nacisté dokázali přesvědčit Židy o tom, že konají v jejich zájmu, když je posílají do plynových komor. Neomarxismus se dá přirovnat k drogám. Ty také zpočátku nabízejí spoustu zábavy a svoji daň si vyberou až později. Také neomarxisté nabízejí každému, po čem touží a nic za to nechtějí. Nic, kromě jedné „drobnosti“. Tou je bezvýhradné podvolení se jejich pojetí „dobra“ a jejich cílům.

Tím jsme zakončili část o historii a myšlenkových pochodech neomarxistů. Revolucionářů, kteří nikdy nedokázali vyhrát žádnou válku, ani uskutečnit žádnou ozbrojenou revoluci, a přesto dosáhli zcela ohromujících výsledků. Dokázali srazit na kolena nejdokonalejší, nesvobodnější a nejmocnější civilizaci v historii lidstva. Dokázali to, co nesvedl Čingischán, Sulejman I., Hitler či Stalin. Dokázali srazit na kolena Západ. Že je to přehnané tvrzení? Tak jen ve stručnosti: v Evropě stoupá: spotřeba psychofarmak, spotřeba drog, počet sebevražd, počet rozvodů, průměrný věk populace a celkové zadlužení. V Evropě klesá: počet přihlášených patentů, kvalita vzdělání, počet křesťanů, počet dětí na jedno manželství, fyzická kondice a celkový počet původní populace. Pokud to shrneme, tak:

Jsme čím dál více vystresovaní, jsme čím dál méně vzdělaní, rozpadá se rodina a s ní i celá

společnost, dělníci nejsou schopni pokrývat požadavky neproduktivních skupin, opouštíme víru a tradice našich předků, jsme stále méně obranyschopní a… vymíráme.

Když se jednoho z otců neomarxismu G. Lukácse jednou zeptali, zda má zbraň, tak ukázal na svoji tužku a řekl o ní, že je mocnější než všechny samopaly světa. Měl samozřejmě pravdu. Než sám vlastnit zbraň, je mnohem lepší ovládat mysl těch, kdo ji vlastní. Každý z nás si sám může porovnat, co se neomarxistům již podařilo a kolik práce ještě mají před sebou. Obávám se, že se máme nač těšit, protože záměry největších a nejúspěšnějších revolucionářů v historii nemohou být jiné, než jen ty největší. Zkusme se na ně (konečně) podívat podrobněji a zároveň neomarxismus porovnat se dvěma konkurenčními totalitami. S nacismem a s bolševismem.

Neomarxismus vs. nacismus, bolševismus (srovnání)

Politické systémy se dají zjednodušeně charakterizovat podle základních cílů, kterých má být jejich aplikací dosaženo. V demokracii je to nejvyšší možná míra svobody jednotlivce, v monarchii zajištění kontinuity rodu. Nacismu jde o vládu vyvolené rasy, bolševismu o vládu vyvolené třídy. Neomarxismu jde o … ???

Opravdu je to tak; neomarxisté si neurčili žádný konečný cíl. Byli tak hloupí, že to nedokázali? Naopak; byli tak chytří, že to neudělali! To, co se možná na první pohled zdá jako nedokonalost, je ve skutečnosti opět geniální!

Neexistuje-li žádný konečný cíl, tak není možné hodnotit, zda kroky vládnoucí vrstvy jsou kroky správnými (vedoucími k cíli), či nesprávnými. Tím vzniká stav naprosté zvůle, kdy správné je vždy jen to, co, v daný okamžik, vládnoucí vrstva za správné označí. Všechny ostatní systémy (i nacismus a bolševismus!) v sobě obsahují možnost kontroly a případné korekce postupu při úsilí o dosažení svých záměrů. U neomarxismu však nic takového není možné, a proto jsou u neomarxismu možnosti zvůle vládnoucí třídy prakticky neomezené. Za to si zaslouží jeden bod.

Neomarxismus vs. Nacismus, Bolševismus
1 : 0

Nacismus a bolševismus vždy deklarovaly nutnost použití násilí proti přesně definovaným skupinám lidí. Tím poskytují argumenty svým odpůrcům a sami sobě zároveň vytvářejí jisté mantinely. Neomarxisté používají násilí rovněž, ale vždy pouze v zájmu jakéhosi nespecifikovaného, všeobecného, vyššího dobra. Svým odpůrcům tak znesnadňují argumentaci a zároveň sami sobě žádné mantinely nevytvářejí. Skupiny občanů nebo i celých států, proti kterým je nutné násilí použít, se tak u neomarxistů mohou měnit daleko pružněji než u bolševiků a nacistů. Na rozdíl od nich nemusí složitě vytvářet „důvodovou zprávu“, protože nepřítelem pravdy, lásky a dobra může být úplně klidně i Matka Tereza – stačí ji vhodně „onálepkovat“ (Dominik kardinál Duka by mohl vyprávět). Neomarxisté jsou tedy ze všech totalit v distribuci násilí nejoperativnější a nejkreativnější. Za to si zaslouží alespoň dva body.

Neomarxismus vs. Nacismus, Bolševismus
3 : 0

Nacisté vytáhli na stožár pirátskou vlajku a vyrazili do světa na loupežnou výpravu. Neomarxisté vyrazili na totéž, ale pod vlajkou s holubicí míru. To je, z marketingového hlediska, mnohem chytřejší. Jeden bod.

Neomarxismus vs. Nacismus, Bolševismus
4 : 0

Nacisté, ve jménu nadřazenosti vlastní rasy, hodlali zotročit lidi v cizí zemích, což je jistě zavrženíhodné. Neomarxisté, ve jménu nadřazenosti cizích ras, hodlají zotročit lidi v zemích vlastních, což je ještě zavrženíhodnější. Jeden bod.

Neomarxismus vs. Nacismus, Bolševismus
5 : 0

Největším kvalitativním rozdílem mezi neomarxismem a nacismem či bolševismem, je však samotné vnímání úlohy násilí (buď ve formě války, nebo revoluce). To je v případě neomarxismu naprosto devastující. Podívejme se na to podrobněji:

Nacismus i bolševismus vidí v revoluci či válce pouhý prostředek k dosažení svých záměrů, u neomarxismu je cílem revoluce sama o sobě. To je mnohem ničivější. Pokud je jediným cílem revoluce jako taková, musí to nutně znamenat, že nikdy nesmí skončit. Revoluce také vždy znamená destrukci, a proto neomarxismus nemůže být nic jiného, než destrukce nikdy nekončící – tedy opravdu dokonalá a totální. Aby nikdy neskončila, tak by však každý den musela začít znova a ve stejném výchozím bodě. To v praxi není možné a tak jediným východiskem je otáčet jejími koly stále rychleji, podle hesla „co bylo revoluční včera, dnes již revoluční není“ (permanentní revoluce). Neomarxisté to také přesně tak dělají. Jsou jako lavina, která stále roste a nabírá na rychlosti. Ve skutečnosti však žádný svah není nekonečný a jednou se masa sněhu o něco roztříští nebo zastaví. Je pouze otázkou, kdy se tak stane a zda způsobené škody půjdou ještě opravit. Neomarxistické „utopické sociální inženýrství“ s sebou přináší ohromná rizika chybných postupů, a to dokonce i v případě, že by byly rychlé a masivní změny ve fungování společnosti činěny s dobrým úmyslem. Z chyb následně nutně musí docházet ke konfliktům. Změny, kterých jsme svědky, a bohužel i účastníky, jsou však motivovány těmi nejhoršími pohnutkami a o to budou větší i konflikty, které z nich vzejdou. To je sice v rozporu s mírem, pravdou a láskou, ale to je neomarxistům úplně jedno – nikdy jim o nic takového nešlo. Bez revoluce by ztratili smysl své existence a tak provádějí stále další šílené kroky a neustále stupňují své požadavky. Dokud bude co ničit, tak to budou dělat – nikdy dobrovolně nepřestanou! Neomarxismus je systém, který má zcela indoktrinovat myšlení lidí a tím je dokonale ovládnout, vposledku bez nutnosti užívat násilí. Lze tedy konstatovat, že se jedná o totalitu v její nejkrystaličtější podobě. Z toho, že většina současných představitelů tohoto učení dnes sama sebe subjektivně vnímá jako nositele jediného, všeobecného a nezpochybnitelného dobra, je vidět, že se indoktrinace podařila dokonale. Lenin už před stoletím podobné lidi nazval „užitečnými idioty“ a stejně jako tehdy, i dnes jsou ve službách čirého zla. Za permanentní násilí, všeobecnou destrukci a ovládnutí myslí lidí si zaslouží neomarxisté alespoň pět bodů. Konečný výsledek soutěže o nejdokonalejší totalitu tedy je:

Neomarxismus vs. Nacismus, Bolševismus
10 : 0

Zrůdnost záměrů nacismu a bolševismu nikdo soudný nemůže popírat. Je však nutné říci, že obě tyto totality lidem nechávaly naději, že jednoho dne násilí (revoluce, válka) skončí. Neomarxismus takovou naději dát nemůže a ani se to nesnaží tvrdit. Nacisté a bolševici samozřejmě chtěli člověka zcela ovládnout, aby sloužil jejich záměrům, avšak člověk měl pořád zůstat člověkem – i když strašlivě zmrzačeným. Něco takového však neomarxistům zdaleka nestačí – oni hodlají zajít mnohem dál. Jejich záměrem je vytvořit úplně nového tvora: nemuže, neženu, nečernocha, nebělocha, bez rodiny, bez národnosti, bez vlasti, bez víry, bez historie, bez tradic, bez budoucnosti, bez radosti, bez domova, bez lásky a… bez naděje. Mají v plánu vyrobit tupé, zoufalé hovado, reagující pouze na ty nejprimitivnější podněty. Jejich ideologie neguje vše, na čem vznikla prosperita západní civilizace. Jde o ideologii, která popírá samotnou biologickou podstatu člověka, jde o ideologii popírající lidství. Tito fanatici nenávidí Západ, nenávidí svobodu, nenávidí demokracii a udělají vše, aby je zničili. Spojí se pro svůj cíl s čímkoli a s kýmkoli, nezastaví se před ničím, pro ně není cesty zpět. Skutečnost, že

neomarxismus (zatím) používá o něco sofistikovanější metody útlaku než nacismus nebo bolševismus, jej nečiní lepším. Je to přesně naopak! Smyčka z hedvábí je pouze hezčí a mnohem účinnější variantou smyčky z hrubého provazu. Jak bylo řečeno již v prvním díle: neomarxismus je opravdovým trumfovým esem mezi tyraniemi a my se ho buď dokážeme zbavit, nebo přestaneme být lidmi.

Autor: MICHAL WALTER KRAFT